

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Censuritis

La censura és com la dermatitis, una al·lèrgia a substàncies irritants. Només cal, però, substituir 'substàncies' per 'ideologia' i tindrem la 'censuritis' crònica, reacció hipersensible a allò políticament molest. D'esperitsensors els ha hagut, els haurà i els ha: una escola pública de Barcelona ha retirat 200 títols del seu catàleg. Els considera tòxics perquè reproduïxen patrons sexistes. Entre els expurgats, contes clàssics com *La bella dorment* i *La Caputxeta Vermella* que han fet evacuar unes molt bones cagarrines nocturnes a les nenes i els nens d'unes generacions que, no obstant, han sobreviscut i s'han buscat la vida. Tota por amaga un desig, avisa el dramaturg ianqui David Mamet. Només des de la ignorància arrogant i l'ortodòxia d'un feminisme recalcitrant es pot arribar a executar una ruqueria semblant. Per aquesta regla de tres al quatre, Èsquil, Sòfocles, Eurípides i les seves tragèdies sexistes haurien de ser abocades a l'Avern censor. En pura dinàmica sexista de pro i tiro perquè em rota, ¿què tal si ens carreguem *Romeu i Julieta*, *Hamlet*, *Otel·lo*, *Les alegres comares de Windsor* del misogin Shakespeare? ¿També fumigar amb napalm la Colometa a *La plaça del Diamant* de la Rodoreda? Ahir va estar la Diada de Sant Jordi: el drac fatxenda, la submissa princesa-víctima i ¡tatxin, tatxan!, l'heroic cavaller signant llibres. Efectes secundaris de la censuritis.